

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har anført, at kravet om lettisk nationalitet for at få adgang til hvervet som notar udgør forskelsbehandling og udgør en uforholdsmæssig begrænsning af den frie etableringsret. Dermed har Republikken Letland ikke opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Kommissionen har gjort gældende, at eftersom udøvelsen af notarvirksomhed ifølge Republikken Letlands retsregler ikke vedrører udøvelse af offentlig myndighed, kan kravet om nationalitet for at kunne få adgang til hvervet som notar derfor ikke begrundes i den undtagelse, der er fastsat i artikel 51 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Appel iværksat den 2. april 2014 af SKW Stahl-Metallurgie Holding AG og SKW Stahl-Metallurgie GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 23. januar 2014 i sag T-384/09, SKW Stahl-Metallurgie Holding AG og SKW Stahl-Metallurgie GmbH mod Europa-Kommissionen

(Sag C-154/14 P)

(2014/C 159/27)

Processprog: tysk

Parter

Appellanter: SKW Stahl-Metallurgie Holding AG og SKW Stahl-Metallurgie GmbH, (ved Rechtsanwältin Dr. A. Birnstiel og Dr. S. Janka)

De andre parter i appellsagen: Gigaset AG og Europa-Kommissionen

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves i sin helhed, for så vidt som den ikke giver appellanterne medhold i deres påstande, og appellanterne gives fuldt ud medhold i de for første instans nedlagte påstande.
- Subsidiært ophæves den appellerede dom delvis.
- Mere subsidiært nedsættes de bøder, som appellanterne er blevet pålagt i artikel 2, litra f) og g), i Europa-Kommissionens beslutning af 22. juli 2009, efter billighed.
- Endnu mere subsidiært ophæves den appellerede dom, og sagen hjemvises til Retten.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, for så vidt angår de ovennævnte påstande.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanterne har i det væsentlige fremsat følgende anbringender:

1. Rettens dom er behæftet med en retlig fejl og bør ophæves, idet den ikke tager hensyn til den omstændighed, at Kommissionen i proceduren vedrørende bøderne har tilsidesat appellanternes væsentlige proceduremæssige rettigheder såsom retten til at blive hørt. Retten har ved at opretholde Kommissionens vurdering også tilsidesat proportionalitetsprincippet og forbuddet mod en bevisvurdering på forhånd.
2. Retten har desuden ikke taget hensyn til, at Kommissionen med sin beslutning og de bøder, som blev fastsat i flere fælles hæftelsesordninger, har anvendt artikel 101 TEUF ukorrekt og har tilsidesat sin begrundelsespligt som omhandlet i artikel 296 TEUF, hvorfor også Retten har truffet en retligt ukorrekt afgørelse ved anvendelsen af begrebet økonomisk enhed og med hensyn til rækkevidden af den lovbestede begrundelsespligt.
3. Retten har med sin dom tilsidesat princippet om, at sanktioner skal være klart fastsatte, og princippet om individuelle straffe og sanktioner, idet den har opretholdt Kommissionens beslutning.

4. Endelig har appellanterne anført, at Retten har begået en retlig fejl, idet den fandt, at appellanternes supplerende anbringender udgjorde nye anbringender, der som sådanne ikke kunne antages til realitetsbehandling, selv om appellanterne allerede havde rejst tilsvarende klagepunkter i deres stævning.

Appel iværksat den 4. april 2014 af Pesquerías Riveirenses, S.L. m.fl. til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 7. februar 2014 i sag T-180/13, Pesquerías Riveirenses m.fl. mod Rådet

(Sag C-164/14 P)

(2014/C 159/28)

Processprog: spansk

Parter

Appellanter: Pesquerías Riveirenses, S.L., Pesquera Campo de Marte, S.L., Pesquera Anpajo, S.L., Arrastreros del Barbanza, S. A., Martínez Pardavila e Hijos, S.L., Lijo Pesca, S.L., Frigoríficos Hermanos Vidal, S.A., Pesquera Boteira, S.L., Francisco Mariño Mos y Otros, C.B., Juan Antonio Pérez Vidal y Hermano, C.B., Marina Nalda, S.L., Portillo y Otros, S.L., Vidiña Pesca, S.L., Pesca Hermo, S.L., Pescados Oubiña Perez, S.L., Manuel Pena Graña, Campo Eder, S.L., Pesquera Laga, S.L., Pesquera Jalisco, S.L., Pesquera Jopitos, S.L. og Pesca-Julimar, S.L. (ved advokat J. Tojeiro Sierto)

Den anden part i appelsagen: Rådet for den Europæiske Union

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

Rettens kendelse, hvorved appellanternes søgsmål med påstand om annullation af Rådets forordning (EU) nr. 40/2013 af 21. januar 2013⁽¹⁾ blev afvist, ophæves, og der træffes en ny afgørelse, hvorved det fastslås, at sagen kan antages til realitetsbehandling.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanterne er direkte berørt — tilsidesættelse af artikel 263 TEUF

Artikel 263, stk. 4, TEUF bestemmer, at »[e]n hver fysisk eller juridisk person [...] kan indbringe klage med henblik på prøvelse af [...] regelfastsættende retsakter, der berører vedkommende umiddelbart, og som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger«. I denne henseende er den omstændighed at være umiddelbart berørt og fraværet af gennemførelsesforanstaltninger to forskellige betingelser, og spørgsmålet om den statslige skønsmargen, som er central for afgørelsen af, om den anfægtede retsakt berører nogen umiddelbart, er derimod ikke relevant for afgørelsen af, om den nationale retsakt har karakter af en »gennemførelsesforanstaltning« som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF.

Appellanterne er af den opfattelse, at de klart, i deres egenskab af fiskere, som er specialiserede i fangst af blåhvilling, er berørt af forordningen, som fastsætter og begrænser fangster af denne fiskeart. Forvaltningen af bestanden af blåhvilling foretages årligt af EU ved hjælp af samlede tilladte fangstmængder (TAC), og efter appellanternes opfattelse er fastsættelsen af disse tilladte fangstmængder ikke korrekt, idet den ikke tager hensyn til de seneste videnskabelige anbefalinger, og det forhold, at blåhvilling forvaltes som én enkelt bestand og ikke som to forskellige bestande, indebærer derfor, at den samlede tilladte fangstmængde er mindre end den, som ville tilkomme appellanterne, hvis bestanden blev forvaltet separat i en nord- og en sydzone. Den nævnte fastsættelse af den samlede tilladte fangstmængde kan ikke ændres ved, at medlemsstaterne efterfølgende tildeler fiskerimuligheder, eller gennem den fremgangsmåde, der anvendes ved fordelingen af fiskerimulighederne, eftersom fordelingen altid foretages på grundlag af den samlede tilladte fangstmængde, som oprindeligt er fastsat af EU, og den eneste mulighed eller det eneste alternativ for appellanterne for at tilkendegive, at de ikke er enige i den nævnte samlede tilladte fangstmængde og måden, hvorpå den fastsættes eller fiskeriet forvaltes, er derfor at anlægge sag ved EU's retsinstanter.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EU) nr. 40/2013 af 21.1.2013 om fastsættelse for 2013 af fiskerimuligheder i EU-farvande og for EU-fartøjer i visse andre farvande for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande, der er omfattet af internationale forhandlinger eller aftaler (EUT L 23, s. 54).